

[Lis Groes.]

fessoren skulle have glædet sig over den kappestrid, der er opstået mellem landets forskellige egne for at gøre noget for den højere undervisning. Det er såmænd ikke så mange år siden, man stødte på kompakt modstand, når man mødte med selv beskedne forslag om fremstød på disse områder, og der er da slet ingen tvivl om, at det er en af årsagerne til, at vi er sakket agterud. En af forudsætningerne for, at vi kan præstere en tilstrækkelig udbygning, vil være, at vi kan fastholde den velstandsstigning, der har præget udviklingen gennem de seneste år. Vi ved imidlertid, at der stilles mange andre store krav til byggesektoren; vi skal bygge flere boliger, flere børnehaver, flere skoler, flere sportspladser, flere plejehjem, flere ungdomshjem og flere erhvervsvirksomheder. Dette siges ikke for at neddæmpe iveren for at gøre noget for den højere undervisning.

Jeg er helt overbevist om, at den fortsatte velstandsstigning netop vil være afhængig af, at vi råder over et tilstrækkeligt antal veluddannede unge, og at forskningen får bedre kår; men jeg tror alligevel, det er rigtigt ikke helt at løsrive ønskerne om en indsats på uddannelsesfronten fra økonomiens faste grund. Den begejstring, der i dag præger billedet, skulle gerne holde, når regningen skal betales, og regningen bliver stor; det kan man allerede læse sig til i den betænkning, det økonomiske sekretariat afgav i januar 1962.

Jeg vil dog gerne understrege endnu en gang, at investering i uddannelse og forskning for mig har meget høj prioritet, men jeg vil dybt beklage, hvis vi får halve eller haltende løsninger. Det medicinske fakultet i Odense, som vi for et år siden vedtog at oprette, er endnu ikke påbegyndt. Alene dette fortæller os, at det måske var rigtigt at komme i gang derovre, samtidig med at de nødvendige forbedringer i København og Århus realiseres. Jo før vi kommer i gang med disse projekter, jo større mulighed bliver der for at gå skridtet videre og realisere en eller flere af de andre storartede planer, der er forelagt os. Det ville efter min mening være en helt naturlig ting for et lille land som Danmark, om vi blev foregangsland i undervisningsmæssig henseende, men det vil kræve store ofre af befolkningen.

Vi må heller ikke glemme, at det ikke er nok at bygge huse, vi skal også have uddannet et tilstrækkeligt antal lærere, vi skal have udbygget biblioteker og samlinger af forskellig art.

Det er naturligt, at lokale interesser brydes, men det helt afgørende må naturligvis til syvende og sidst være, at vi får skabt de bedst mulige rammer for den videregående undervisning af vore unge, uanset hvor i landet de kommer fra.

Jeg vil gerne slutte med at anbefale flertalsindstillingen og afvise de to mindretalsudtalelser.

Henry Christensen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem frk. Helga Pedersen, ikke kan være til stede, skal jeg gøre nogle bemærkninger.

Hvis det går, som man under det nu overståede udvalgsarbejde har forestillet sig, vil den sidste tredjedel af indeværende århundrede blive en universitetsbyggeriets periode. Det fortæller sammen med mange af de andre opgaver, vi i disse år er stillet over for, og beslutninger, som er truffet, hvilken kolossal betydning der fra alle sider tillægges uddannelsen.

Det foreliggende lovforslag drejer sig som bekendt om et universitet, vort lands tredje, placeret i Odense, men det er karakteristisk, at udvalget i lige så høj grad har beskæftiget sig med det fjerde, med det femte og med det sjette universitet sammen med spørgsmålet om udvidelser og rationaliseringer inden for de to allerede bestående universiteter.

Vi har i venstre længe fremhævet, at meget i vort lands udvikling, ikke mindst i forhold til den europæiske udvikling, talte for, at det blev i den sydlige del af Danmark, den næste universitetsgrundsten kunne blive lagt. Nu står det imidlertid fast, at Odense vil blive vort lands tredje universitetsby, og alle vil sikkert være enige om, at denne by med dens udvikling og traditioner har store forudsætninger for at blive en god ramme og et sundt og frugtbart universitetsklima. Der er naturligvis al mulig grund til ved denne lejlighed at ønske Odense og Fyn til lykke med den opgave, de i fremtiden skal løse her. Vigtigt er det imidlertid, at det lykkes den højtærede undervisningsminister at få en heldig hånd med den plan-